

Aj po rokoch neviem s tým prestať.
Každú noc myslou na cestách.
Stojím na podivných miestach,
už ani nepamätám kedy som ju prespal.

Zatvorené oči ale bez sna,
nechápem kto má za čo trestá.
Pomáhať už neni v móde dneska,
oceán bez konca chýbajú nám veslá.

Milión otázok v hlave mám stále, no aj keď na ne nájdem odpoveď nič sa nezme
ní.

Mám ruky zviazené, som nemý a len štyri steny okolo, neverím
už nikomu, ničomu to je tá daň prvej ceny a viem, že sa mením,
no skús sa na to pozrieť mojimi očami – pochopiť príčiny zmeny.

Veľa slov nepovedaných, dusím furt v sebe čo chcel by som dať von,
dokedy som zvedavý, budem vládvať utláčať ten nápor.
Už ma to fakt nebaví po nociach byť hore, biť sa so spánkom,
raz sa to musí prevaliť a nájdem odpovede, ktoré sú pod zámkom.

Veľa ľudí vyčíta, že nechcem byť s nimi,
odpísal som ich a viac už nechcem byť pri nich.
Je mi jedno, že hovoria o mne, že som vinník,
to čo nefunguje predsa nebudeme siliť.

Bohatý je ten, ktorý má tú lásku a tú rodinu – s tým s vami som za jedno.
Ale prečo sa mi potom ozývate len vtedy, keď sa nedarí a chýba na šeky a jed
lo.

A hneď ako človek dá, urobíte pá a jak je rok dlhý neozvete sa, .
nemôžete čakať, že sa budem tváriť ako rodina, už nie som jeden z vás.
Každú noc rozmýšľam ako to mohlo tak ďaleko zájsť, že sa nevieme nájsť,
ale asi to tak malo byť, že sa cudzí ľudia stáli z nás.

Veľa slov nepovedaných, dusím furt v sebe čo chcel by som dať von,
dokedy som zvedavý, budem vládvať utláčať ten nápor.
Už ma to fakt nebaví po nociach byť hore, biť sa so spánkom,
raz sa to musí prevaliť a nájdem odpovede, ktoré sú pod zámkom.

Stále sa s tým neviem zmieriť,
snáď je hore v pokoji a mieri.
Stále mu nedokážem veriť,
možno, keby bolo keby, ale keby neni.

A aké by to bolo, keby bola tu so mnou, čo by bolo so mnou, chcem to vrátiť
dozadu a pustiť život slow motion,
moc toho na duši mám, čo by som povedal milión slov von.

Spolu s ňou odišlo kus zo mňa,
všetko to, čo bolo vystavané z lásky so zemou som zrovnal.
Už neviem aké je to byť normál, niekedy mám pocit, že žijem len pre moment,
keď príde po mňa.

Som jak duša, ktorá nevie nájsť pokoj,
pane Bože neverím, už je to toľko rokov.
Pochop, že ten cit vo mne zdochol

vtedy, keď ten môj svet zmenil sa na popol.

Veľa slov nepovedaných, dusím furt v sebe čo chcel by som dať von,
dokedy som zvedavý, budem vládať utláčať ten nápor.
Už ma to fakt nebaví po nociach byť hore, biť sa so spánkom,
raz sa to musí prevaliť a nájdem odpovede, ktoré sú pod zámkom.

Veľa slov nepovedaných, dusím furt v sebe čo chcel by som dať von,
dokedy som zvedavý, budem vládať utláčať ten nápor.
Už ma to fakt nebaví po nociach byť hore, biť sa so spánkom,
raz sa to musí prevaliť a nájdem odpovede, ktoré sú pod zámkom.